

τος τοῦ κυβερνοῦντος τὰ στοιχεῖα ; τολμᾷτε ἀκόμη νὰ συγκρίνετε ἓνα θνητὸν, ἀδύνατον ὡς σὰς, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις μόνος δύναται νὰ εἰπῇ εἰς τὸν ὀκνεωμένον· Ἴδού τίθιμι τὸ ὄριόν σου, οὐχ' ὑπερβήσῃ πέραν αὐτοῦ.

Ἀναφέρουσιν οἱ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Κανὸν τὴν ἐφάνη ἔχων τὸν θρησκευτικώτερον χαρακτήρα. Προσθέτουσιν οἱ οὐδέποτε ἠθέλησε πλέον οὐδὲ εἰς τὰς μεγάλας τελετὰς νὰ φέρῃ τὰ σύμβολα τῆς βασιλείας, ἐκάλυψε τὸ Ἀγγλικὸν ἔδαφος ἀπὸ ἐκκλησίας καὶ μοναστηρίων, λέγει βιογράφος τοῦ τῆς, ἐκάνοντες δημοσίας λιτανείας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀγωνισαμένων ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἔστειλε ὅλας τὰς πράξεις τῆς εὐλασίας διὰ τῆς εἰς Ῥώμην μεταβάσεώς του εἰς προσκύνησιν.

Τὸ 561, τέσσαρας αἰῶνας πρὶν τῆς Βασιλείας τοῦ Κανούτου, ὁ βασιλεὺς Κλοθαίρος εἶχεν εἰπεῖ ἀποθνήσκων· « ὅποια εἶναι λοιπὸν ἡ ἰσχύς τοῦ βασιλείως ἐκείνου τοῦ οὐρανοῦ ὅστις στέλλει τὸν θάνατον εἰς τοὺς μεγαλητέρους τοῦ κόσμου βασιλεῖς ; »

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ο ΑΔΔΗΦΑΓΟΣ (glouton).

—ο—

Τῷ δόγματι τούτῳ διακρίνεται εἶδος ζώου οὗ τινος ἡ ἀδδηφαγία εἶναι ἀπίστευτος καὶ ἀπαρδειγμάτιστος· εὐρίσκεται εἰς τὰ βόρεια τῆς Σουηδίας ὑπὸ τὸ ὄνομα ζέρφφ, ὅπερ δηλοῖ τὸ ἀκότεστον αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ ὅποιον οἱ Σλαβοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ μεταγλωττίσαντες κατ' ἐννοίαν ἔκαμον τὸ rossomack καὶ vielfrass.

Τὰ ἱστορούμενα περὶ τοῦ ζώου τούτου ὑπὸ τῶν φυσικῶν, πλήθους τερατολογιῶν καὶ ψευδῶν εἰδήσεων περὶ τῆς ἀδδηφαγίας του· λέγουσι π. χ. ὅτι ἀφοῦ εἰς ἄκρον κορεσθῇ, σχίζει διὰ τῆς δυνάμεώς του δένδρον, καὶ εἰς τὸ σχῆμα αὐτὸ εἰσδύει ἵνα πιεζομένης τῆς τροφῆς δυνηθῇ καὶ ἄλλην νὰ ἐνθῇ. Ἐν τούτοις ἡμεῖς θέλομεν περιορισθῇ εἰς τὰ ἐκ σαφῶν εἰδησιῶν περὶ τοῦ ζώου τούτου γραφέντα.

Ὁ ἀδδηφάγος στερεῖται εὐκίνησις, καὶ πρὸς τοῦτο πάντες οἱ παρατηρηταὶ συμφωνοῦσιν. Ἀλλ' ἵνα συλλαμβάνῃ τὰ ζῶα, αἵτινα ὑπερτεροῦσιν αὐτὸν κατὰ τὴν ταχύτητα, ὡς τὴν ἔλαφον, τὴν ἀλκὴν, τὴν τάρανδον, μεταχειρίζεται τὸ ἐξῆς στρατήγημα :

Ἐκλέγει εἰς τινὰ τόπον συχναζόμενον ὑπὸ τῶν ζῶων τούτων, δένδρον τι πυκνόν, καὶ κοιμᾶται ἐπὶ τινος βραχίονος, ἐκεῖ δὲ κρυπτόμενον εἰς τὰ φύλλα, προσμένει μεθ' ὑπομονῆς τὴν λείαν του. Ἀλλ' ὡς τε δὲν ἀφίνει εἰς τὴν τύχην μόνην νὰ τοῦ φέρῃ τὸ ἄγρευμα, ἡζύει νὰ κάμνῃ νὰ ἔρχεται διὰ τινος θαλάσματος. Πρὸς τοῦτο ἀποκόπτει ἀπὸ τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου εἰδὸς τι βρύου, διὰ τὸν ὅποιον

ὑπερβύθονται αἱ τάρανδοι, πρὸ πάντων τὸν χειμῶνα ὅτε τὸ ἔδαφος καλύπτεται συνεχῶς ὑπὸ χιόνος πολλῶν ποδῶν. Ἐλκυόμενον οὕτως ὑπὸ τῆς ἐλπίδος εὐαρίστου γεύματος, τὸ δυστυχὲς ζῶον τρέχει πρὸς τὸ βρύον, ὃ παρατηρεῖ μακρόθεν ἐπὶ λευκοῦ τάπητος· ἐπίσης καὶ ὁ ἀδδηφάγος παρατηρεῖ τοῦτο καὶ σχεδὸν πρὶν ἢ τὸ ἀφίση νὰ ἐγκίσῃ κἂν τὴν παγίδα, πηδᾷ ἐπὶ τῆς ῥάχειος καὶ τοῦ ἐμπήγει τοὺς δ.υχας καὶ τοὺς ὀδόντας. Μάτην σπύδει τὸ βῆμά του· μάτην θρύπτεται διὰ τῶν δένδρων, ὅλας του αἱ πρὸς ἀπελευθέρωσιν προσπάθειαι εἰσὶν ἀνεπαρκεῖς· ὁ ἔχθρος καθήμενος ἐπὶ τῶν γλουτῶν του ἢ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ τοῦ ῥεφᾷ τὸ αἶμα, νὰ μεγαλύνῃ τὴν πληγὴν του, καὶ νὰ τὸ κατατρώγῃ μεληδὸν μὲ τὴν αὐτὴν ἀδδηφαγίαν, μὲ τὴν αὐτὴν ἀπληστείαν, μέχρις οὗ τὸ ἀφίση νεκρὸν.

Λέγουσιν ἐπίσης ὅτι τὸ ἀνάστημα τοῦ ζώου τούτου εἶναι ἴσον κυνὸς εἰκασίτου, τὸ δέρμα καλύπτεται ὑπὸ λεῖου καὶ μακροῦ ἑρίου, ἀλλ' ὀλίγον πυκνοῦ, ἔχει τὴν κεφαλὴν στρογγύλην, τὰ ὦτα μικρὰ καὶ τὴν οὐρὰν βραχεῖαν.

Ὑπάρχουσι νεώτεροι περὶ τοῦ ἀδδηφάγου πληροφορίαι, διαψύδουσιν καὶ τὰς πιθανὰς ταύτας τερατολογίας, λέγουσι δὲ ὅτι τότε τῶντι γίνονται βραχὺ αὐτοῦ, διὰν τελευτήσῃ ἡ πληγωθῇ. Ἐνίοτε δὲ καταλαμβάνεται ἐν καιρῷ ὕπνου, διότι τὴν νύκτα ὅτε τὰ λοιπὰ ζῶα κοιμῶνται οἱ ἀδδηφάγοι ἀγρυπνοῦσιν.

Ἀρχίζουσι δὲ τὴν θήραν των περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀγρεύοντες ἔθεν μὲν μορμώταν, ἔθεν δὲ σκίουραν, περαιτέρω ἀλόμουν καὶ μολενοῖτι τὸ βάδισμα των εἶναι ἀρκετὰ βραδύ, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι διαρκές, διατρέχουν πρὶν ὁ ὄρθρος ἐπέλθῃ, σημαντικὴν ἀπόστασιν.

Κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁ νυκτερινὸς οὗτος περίπατος πρέπει νὰ εἶναι δι' αὐτὸν κοπιαστικὸς, διότι ὁσάκις πῆσῃ χιὼν, βυθίζεται, μέχρι τῆς κοιλίας διὰ τοῦτο ἂν εὖρῃ ἀτραπὸν τινὰ, πεπατημένην ὑπὸ τινος κυνηγοῦ, ἀκολουθεῖ αὐτήν· ἔπειτα ἔχει εἰς τοῦτο καὶ διπλοὺν συμφέρον, διότι, ἐνῶ ἐπ' αὐτῆς δύναται εὐκολώτερον νὰ ὀδεύσῃ, ἐπιθεωρεῖ ὅλας τὰς παγίδας τὰς ὑπὸ τοῦ κυνηγοῦ στηθείσας καὶ ἀδύνατον νὰ μὴν εὖρῃ τεμάχιόν τι κρέατος, εἴτε κεφαλὴν πέρδικος ἢ ἀγριοκοτίας. Τὸ ἡμέτερον ζῶον εἶναι πολλὸ φρόνιμον, ὥστε δὲν πίπτεται ἀνεξετάστως εἰς τὸ δόλωμα· δυσπιστεῖ εἰς τὸ δόκανον, ὅπερ βλέπει κρεμάμενον, καὶ ταράσσει αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἀκρότερα μέρη, καταρρίπτει τὴν μηχανὴν, ἔπειτα τὴν διαχωρίζει εἰς μέρη, καὶ φθάνει οὕτω ἄνευ κινδύνου εἰς τὸ ἐπιθυμητὸν μέρος· ἐὰν ἐκ τύχης ἡ παγὶς συνάβῃ καὶ ἐν σαμούριον, ὁ ἀδδηφάγος τὸ ταράττει καὶ τὸ κατακομματίζει, ἀλλὰ δὲν τὸ τρώγει, διότι φαίνεται ὅτι ἡ δόμη τοῦ ζώου τῷ εἶναι ὀχληρὰ, καὶ τὸ καταδύει εἰς τὴν χιόνα. Αἱ ἀλώπεκες συνήθως ἐπισκέπτονται τὴν κρύπτην· ἀκολουθοῦσι τὸν ἀδδηφάγον κατὰ πόδας συνάγουσαι τὰ ψυχὰ τῆς τραπέζης του.

Ἄν δὲν ἔχῃ ἅπασαν τὴν ἀδδηφαγίαν, ἢ τῷ ἀποδίδῃ ὁ Ὀλάος Μάγνος καὶ τινες ἄλλοι παλαιὸι



Ο ΛΑΗΦΑΓΟΣ.

συγγραφείς, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἀδδηράγος εἶναι ζῶον μεγίστην ἔχον ὀρεξιν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀγνοοῖ τί ἐστὶ ἀκηδία, εὐρίσκει τὰ μέσα πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ αἰσθήματος τούτου, ὁσάκις εὐριθεῖ εἰς ἀνάγκην, καὶ εἶναι συνήθως πολλὰ εὐτραφής, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν πολλοὶ λύκοι ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης. Ὅταν τὸ κυνήγιόν του δὲν εὐδοκίμῃ, συμβαίνει ἐνίοτε, τὴν ἐποχὴν ταύτην νὰ προσβάλλῃ τρώγλην τινὰ καστόρων, διανοίγων ῥῆγμα μ' ὅλην τὴν στερρότητα τῶν τοιχῶν, ἅτινα τὸ ψῦχος καθιστᾷ διπλασίως ἀπρόσβλητα.

Εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν, ὁ ἀδδηράγος δὲν ἔχει ἀναμφιβόλως ἕξεις τόσον ἐξολοθρευτικὰς ὅσον ἡ ἐνυδρίς (1) ἢ καὶ ὁ σαρκοφάγος, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχει στενοτάτην συγγένειαν, καὶ ὅστις κατοικεῖ τὰ βόρρεια τῶν δύο ἡπείρων· ἀλλ' εἶναι τόσον ἀφοδὸς πρὸς τὸ ὕδωρ, ὥστε εἰς τὴν Λαπωνίαν, ὡς λέγει ὁ Σχέρερ, τὸν βλέπουν συνεχῶς εἰσδύοντα εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ συλλάβῃ ἰχθύς τινα. Φαίνεται μάλιστα ὅτι κολυμβῶν ἔχει μεγάλην ἐλευθεριότητα εἰς τὰς κινήσεις, ὡς τοῦλάχιστον δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ ἐπομένου διηγήματος τοῦ πρίσβιδος Ἰσδράνδου Ἰδν κατὰ τὴν ἀπὸ Μόσχας εἰς Κίαν περιήγησίν του.

« Βοεβόδας τις τῆς διοικήσεως Τομπόλσκ, ὅστις διετῆρε παρ' αὐτῷ πρὸς εὐχαρίστησίν του ἓνα ἀδδηράγον, τὸν ἐβρίψεν ἡμέραν τινὰ εἰς δεξαμενὴν καὶ ἀπέλυσεν ὀπίσω του κύνας πολλούς· ἀλλ' ὁ ἀδδηράγος θράξας κατ' ἀρχὰς ἓνα ἐξ αὐτῶν, τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὸν ἐκράτησε στερρῶς ὥς οὗ τὸν ἐπνίξεν, ἀκολουθῶς ἐτρέξεν εἰς ἄλλον, ὅστις ἀναμφιβόλως ἤθελε λάβει τὴν αὐτὴν τύχην, ἐὰν εἷς τῶν θιατῶν δὲν ἤθελε ῥψει εἰς τὴν δεξαμενὴν τεμάχιον ξύλου, ὅπερ τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς ἐμπόδιον καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν κύνα τὸν καιρὸν νὰ σωθῇ ἀπὸ τῶν ὀλεθρῶν. »

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

—ο—

Δ' ἄφορα ἀσμάτια δημοτικὰ ὀρείλομεν εἰς τὴν στοργὴν μητέρων ἑλληνίδων, ἐμπνευσθεισῶν ὑπὸ ποιήσεως εὐσεβοῦς κατὰ τὴν φιλιέραν αὐτῶν οἰκιακὴν ἀσχολίαν, τὸ βαυκαλῆμα. Τὸ ἤδη δημοσιευόμενον δὲν εἶναι ἀγάπης μητρικῆς ἐμπνευσις, ἀλλ' ἀφαλὲς, τὸ πρῶτον ἴσως, ἐπινόημα νεανίου σπουδάζοντος Ἱατρικὴν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

(1) Contre γένος μαστοφόρων ζῶων.

Ἐκτὸς τῆς περὶ τὸ στιχουργεῖν εὐχερείας, δι-